

saa stort at sige, da en stor Part af Tjenestefolkene ere under Fuldmyndighedsalderen. Dernæst ere straffede Personer udelukkede, naar de ikke have faaet Æresoprejsning, og endelig ere Personer udelukkede, som Præsten med Biskoppens Sanktion har nægtet Adgang til Nadverens Sakramente, thi det maa erindres, at Præsten alene ikke kan nægte dette, han skal have Biskoppens Sanktion. Jeg skal under Henvisning til, hvad der blev sagt i Fjor, gøre opmærksom paa, at her er Tale om alle dem, som Adgangen er nægtet, og denne Bestemmelse ikke kan anvendes paa den Maade, at man fra Præstens Side vilde foreslaa Nægtelse af Adgang for at hindre Folk i at faa deres Valgret. Man vil sikkert være enig med mig i, at der med Hensyn til en Person, som kommer i saa stærkt et Modsætningsforhold til Folkekirkens Forhold, at han ikke kan opnaa dennes Gøder, vil det være anstødeligt at give ham Del i Folkekirkens Styrelse. Medens ligesom i Fjor Valglisterne udarbejdes i Begyndelsen af Aaret, og Valget finder Sted i Slutningen af Aaret, er det i Modsætning til i Fjor foreslaaet, at Valget finder Sted efter Reglerne for Forholdstalsvalgmaaden, ikke alene fordi denne Maade har mange Tilhængere i dette Ting, men ogsaa fordi jeg ved nærmere Overvejelse allerede i Fjor har fundet det rigtigt, at samtlige kirkelige Partier — og dem have vi jo mange af i Menigheden — for saa vidt de have en nogenlunde antagelig Størrelse, ogsaa kunne blive repræsenterede i Menighedsraadene og faa Del i Styrelsen af Kirkens Anliggender. Dernæst er der indsat en Bestemmelse om, at de til Menighedsraadet valgte skulle afgive en skriftlig Erklæring, et højtideligt Løfte om, at de med Troskab og Nidkærlighed ville udføre det dem betroede Hverv overensstemmende med Lovgivningen og den danske Folkekirkens Forskrifter. Et saadant Løfte vil man, naar man mindes, at vi paa mange andre Omraader have det, at valgte Mænd skulle afgive et Løfte om at bestyre de Sager, som de ere valgte til at bestyre, paa en ordentlig Maade, ogsaa af den Grund finde naturligt her; det vil jo ikke være rigtigt, at ligefrem vitterlige Fjender af den folkekirkelige Ordning kunne tage Plads i Menighedsraadet. Man vil kunne gaa ud fra, at enhver ærlig Mand, der underskriver et saadant Løfte, ikke vilde kunne sidde i Menighedsraadet som en ligefrem vitterlig Fjende af den folkekirkelige Ordning. Der indeholdes endvidere i Afsnit II Bestemmelser om, hvor ofte

Menighedsraadet holder Møde, og det er væsentlig det samme som i Fjor, hvorfor jeg ikke skal opholde mig videre derved. Afsnit III angaar de Sager, som Menighedsraadet faar at forvalte og bestyre. De ere adskillig flere end i Fjor, og de ere saa mange, at jeg ikke føler mig fristet til ved Forelæggelsen at opregne dem for ikke at trætte ærede Medlemmer. De ville jo kunne gøre sig bekendte dermed, naar Forslaget, jeg haaber inden alt for længe, er færdigt fra Trykkeriet. Der er for det første en Paragraf, der nævner alle de Sager, hvorom Menighedsraadet kan tage Beslutning. Dernæst en Paragraf, der giver Menighedsraadet Ret til at foretage Overenskomster om Offerets Afløsning, medens Kommunalbestyrelsen skal foretage den nødvendige Ligning. Dernæst en Paragraf om Menighedsraadets Ret til Deltagelse i Bestyrelsen af Brugen af Kirkerne og til at tage Del i Afgørelsen af Spørgsmaal vedrørende Bestyrelsen af Kirker, der eje sig selv. Dernæst en Paragraf om de Sager, i hvilke Menighedsraadet skal høres og er pligtigt til at afgive Betænkning og Raad. Saa kommer den Paragraf, jeg før nævnedes, om at Menighedsraadene bør støtte Præstens Gerning i „alt, hvad der kan tjene til at vække styrke og lede et sundt kristeligt Liv i Menighederne.“ I § 18 omhandles Fattigplejen. Her foreslaas det ligesom i Fjor, at de Midler, der indkomme i de fattiges Blok i Kirkerne, skulle bestyres af Menighedsraadet. Jeg har set den Misforstaaelse i Pressen, at Lovforslaget gik ud paa at ophæve „de fattiges Kasser.“ Det er en Misforstaaelse; de blive fremdeles ved at staa under kommunal Styrelse og berøres meget lidt af Forslaget, for saa vidt som de i det væsentlige beholde de Midler, som de nu have; kun de Midler, der indkomme i Kirkernes Bøsser, Fattigtavler og Blok, og som i Følge Loven af 1856 henlægges til de fattiges Kasser, henlægges nu under Menighedsraadet til Fremme af en fri kirkelig Pleje. Jeg tror, at den gamle Lovbestemmelse har haft til Følge, at der nu indkommer saa lidt i disse Bøsser, og det er mit Haab, at naar Menighedsraadet nu faar disse Midler til Bestyrelse til en fri kirkelig Fattigpleje, at Pengene da ville flyde adskilligt rigeligere ind. Endelig gives der Menighedsraadene Ret til ogsaa uopfordret at indgive Andragende til Ministeriet om forskellige kirkelige Forhold, som de finde Anledning til at andrage om. Nu komme vi til 4de Afsnit om Menighedsraadets